

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Město Dašice**, se sídlem Komenského 25, Dašice, zast. Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou, advokátkou, se sídlem Olomoucká 36, Mohelnice, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 26. 7. 2018, č. j. MZP/2018/330/957, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2018, č. j. 14 A 211/2018 - 19,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Usnesením ze dne 17. 12. 2018, č. j. 14 A 211/2018 - 19, Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v prvním výroku zastavil řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 26. 7. 2018, č. j. MZP/2018/330/957, týkajícího se nevyplacení části dotace, v druhém výroku rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, a ve třetím výroku vrátil žalobci soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000 Kč. V odůvodnění usnesení městský soud s odkazem na § 2 odst. 2 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, § 4 odst. 1 písm. a) a § 7 odst. 1 téhož zákona konstatoval, že soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000 Kč byl splatný vznikem poplatkové povinnosti, tj. podáním žaloby. Vzhledem k tomu, že žalobce neuhradil poplatek současně s podáním žaloby, soud jej usnesením ze dne 13. 1. 2018, č. j. 14 A 211/2018 - 16, vyzval, aby tak podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích učinil do 15 dní ode dne doručení tohoto usnesení. Usnesení bylo doručeno zástupkyni žalobce dne 20. 11. 2018 a lhůta k zaplacení

soudního poplatku proto skončila dne 5. 12. 2018. Žalobce následně zaplatil soudní poplatek dne 7. 12. 2018. Vzhledem k tomu, že žalobce zaplatil soudní poplatek až po skončení stanovené propadné lhůty, soud řízení zastavil podle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích. Městský soud v Praze odůvodnil výrok o náhradě nákladů řízení s odkazem na § 60 odst. 3 s. ř. s. a výrok o vrácení soudního poplatku žalobci v plné výši s odkazem na § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2018, č. j. 4 As 9/2018 - 38.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[2] Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní připustil, že soudní poplatek za žalobu uhradil opožděně, avšak namítl, že toliko o 48 hodin, což nesvědčí o jeho liknavosti, nýbrž o pouhém formálním nedopatření v rámci činnosti aparátu městského úřadu v období po komunálních volbách v roce 2018. Ustavující zasedání se konalo dne 31. 10. 2018, byl na něm zvolen starosta města a dále rada města jako výkonný orgán, který jediný mohl dát pokyn k úhradě soudního poplatku jako orgán vykonávající tzv. zbytkovou pravomoc podle zákona o obcích. Rada města se sice sešla na řádném zasedání dne 21. 11. 2018, přičemž výzva k úhradě soudního poplatku byla doručena dne 20. 11. 2018, nová rada však přebírala celou agendu města a k úhradě soudního poplatku proto došlo až se zpožděním. Stěžovatel poukázal na nález Ústavního soudu ve věci sp. zn. II. ÚS 2732/15 a namítl, že usnesení Městského soudu v Praze je vzhledem k uvedeným okolnostem formalistické, respektive protiústavní, a upírá mu právo na soudní ochranu ve věci, ve které se brání nedůvodnému nevyplacení vysoké částky dotace, na kterou čekal dlouhou dobu. Vzhledem k uvedeným námitkám stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení Městského soudu v Praze.

[3] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry napadeného usnesení městského soudu.

III. Posouzení kasační stížnosti

[4] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti neoznačil důvody dle § 103 odst. 1 s. ř. s., vzhledem k obsahu kasační stížnosti, jakož i k tomu, že napadá usnesení o zastavení řízení o žalobě, přichází v úvahu toliko důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[5] Podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.“

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud ze spisové dokumentace ověřil, že Městský soud v Praze vyzval stěžovatele usnesením ze dne 13. 11. 2018, č. j. 14 A 211/2018 - 16, k zaplacení splatného, avšak dosud nezaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000 Kč, k čemuž mu

pokračování

určil lhůtu 15 dnů ode dne doručení tohoto usnesení. Stěžovatel byl na základě plné moci založené na č. l. 9 soudního spisu zastoupen Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou, advokátkou, již bylo naposledy uvedené usnesení v souladu s § 42 odst. 1 a 2 s. ř. s. doručeno dne 20. 11. 2018. Stěžovateli skončila lhůta k zaplacení soudního poplatku dne 5. 12. 2018 a podle záznamu na č. l. 17 soudního spisu soudní poplatek uhradil až dne 7. 12. 2018, tedy opožděně. Stěžovatel přitom nezpochybňuje opožděnost zaplacení soudního poplatku, ale namítá, že to s ohledem na okolnosti posuzované věci nemělo mít za následek zastavení žalobního řízení.

[8] Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích „[n]ebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí v délce alespoň 15 dnů; výjimečně může soud určit lhůtu kratší. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. K zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží.“

[9] Podle § 47 písm. c) s. ř. s. „[s]oud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.“

[10] Nejvyšší správní soud v souladu s citovaným ustanovením v rozsudku ze dne 14. 12. 2017, č. j. 3 As 321/2017 - 19, uvedl, že „[...] nutno konstatovat, že podle nyní účinného zákona o soudních poplatcích je dodatečně stanovená lhůta, poskytnutá soudem poplatníkovi k zaplacení soudního poplatku podle § 9 odst. 1 věty první zákona o soudních poplatcích, zcela nepochybně lhůtou propadnou.“

[11] Městský soud v Praze postupoval v žalobním řízení v souladu s citovanými ustanoveními zákona i judikátem, přičemž Nejvyšší správní soud neshledal, že by se tak dopustil ústavně nepřipustného formalismu, jak namítl stěžovatel v kasační stížnosti. Předně je třeba připomenout, že již podle informací sdělených stěžovatelem, k volbě rady města, coby orgánu oprávněného k úhradě soudního poplatku za stěžovatele, došlo dne 31. 10. 2018, přičemž ustavující zasedání rady města proběhlo dne 21. 11. 2018. Vzhledem k tomu, že usnesení s výzvou k zaplacení soudního poplatku bylo stěžovateli doručeno dne 20. 11. 2018, měl po téměř celou část stanovené lhůty plně funkční orgán, kterému nic nebránilo zaplatit soudní poplatek. Ostatně, pokud by tomu tak nebylo, stěžovatel se mohl pokusit zabránit zastavení žalobního řízení tím, že by ve stanovené lhůtě zaslal Městskému soudu v Praze sdělení dle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích. Pokud stěžovatel naznačuje, že výzvu k zaplacení soudního poplatku mohl přehlédnout v množství jiné agendy, kterou v daném čase přebíral, Nejvyšší správní soud uvádí, že nedostatky v jeho vnitřní organizaci práce, popřípadě v komunikaci se zástupkyní, nemohou ospravedlnit opožděné zaplacení soudního poplatku, natožpak založit protiústavnost postupu, jenž jinak zcela odpovídá zákonu, a to ani s ohledem na význam, který přikládá podané žalobě.

IV. Závěr

[12] Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[13] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. ledna 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu